

ei mattetud tedda mahha sisse õnnistud ma sisse, kui teema surri, ja mis need muud sured ašjad seal kõik weel ollid. Iggal ühhel olli käst, sedda maest välja lükkata oma ellupaiga pealt, tedda tappa, temä varra ja ašja päärida. Se mõjjus, ja weel töötati pealegi taewa rifi ja asset. Juñala jures sellele, kes ühte nisugust tappis. Olli se nedetud üks keiser ehet kuniingas, siis olli kõigil allamatel kange käst, tedda silma pilk mahha jäta, temä vastu aßata, tedda tappa. Kui se käst kohhe ei avitanud siis panti ka kõik se ma needmisse alla; se aritas. Kes tahtis teise päärajat uffatusse sisse sada põrgus, kuhho papst paisass; parem olli ommelegi teist tappa. Täna pāwil, kes Luther hūmede ingedelle walgust on saatnud, neid põrgo viimedussest peästes, naerab igga mõistlik inimene selle kõige komedi ülle ja seab, et teise needmīne ehet kajestamīne kõik tühhi on; agga sel korral wärtiseti ja täideti kartussega sōna. Kui Luther nūud omas linnas sure wāe ja jõuga öppetas, ja taewass temä sōna faswada ja fessuda laškis, siis tulli üks papst troni peale, kes wāga suurt ovi piddas, kes ehhitas ja prassis ja selle tarvis paljo rahha prukis. Temä riif enam ei joudnud temale sedda rahha välja anda ja mõtteldi siis ühheteise wihi peale, kuid a tappa kõko sada. Sadeti siis mugid iggale pole välja fastitega patto andeksandmissse tseedelissi mūima, sest jo ammugi olli öppetud, et papst iggasühele pattud andeks anda ja finnitata wōib. Nūud tulli üks muuk, nimega Zetsel, oma fastitega ka

simra linna, kes Luther öppetas, lõi seal ühte suurt riisti turro peale ülles übhe altari fornase laua körpa ja oksass seal oma faupa välja paigatoma. Seal olli siis kõlisisaggu sid launi ašjake sada, tseedelisi warrastamisse, tseedelisi walletamisse, tseedelisi rõwumisse, tseedelisi igga mu ašja tacivis. Ja Zetsel, waña ea hūstilinē küllamees, üidis jures ostjattele, kes ümber ringi lada wi fil koos seisid wahides, sest kes ei tahtnud mitte öntsoks sada: kui se rahha lasti föllab, ingese sul põrgust willab; ostke ingekessed, ostke, pühha issa jaggab teile suurt armo, kütte Juñalat, pühhal issal on pil meel ja suur nōu, suur wōimuss, ta wōib andeks anda ka, kui tegi pühha neutsi endagi fallale olleks tüffinud. Pühha issa on on juur; waatse ingekessed sin on arm. Nonda öppetas Zetsel. Kui nūud Luther sedda äbbematta luggo isse oma silmi ees näggi, siis tõusis temä meel pahbandusse sees, ja enam ei joudnud temä kannatata, mis kannatamisse wäärt ei olnud. Sel 31. Octobri fu pāwal 1517, kellest pāwast ja aijast sanit sedda Lutherusse usso ülleswōtmist ürgatafse. Lõi temä 95 peatülli ferriko ufse fulge, kes temä öppetab, et üssi inimene teisele temä patto andeks anda ei wōi, kui se isse tedda omas süddames ei fabhetse, tedda mahha ei jäta, ja et papstil foggoniste sedda melewalda ei olle, mis temä endale pettusse ja farwalusse läbbi fätte fisumud on. Pühhas kirjas ei seisa sellest ühte ainustki sōna; kest temä sedda on wōtnud? Kui ellus tulli joekud need sōnad läbbi kõige se Saksa ma, jo pari nāddala pāt, *